

Brussel, 27 juni 2019
(OR. en)

9134/19

**Interinstitutioneel dossier:
2019/0056(NLE)**

**SOC 353
EMPL 263
ECOFIN 479
EDUC 238**

NOTA

---

van:	het secretariaat-generaal van de Raad
aan:	het Comité van permanente vertegenwoordigers/de Raad
nr. vorig doc.:	8838/19
Nr. Comdoc.:	7015/19
Betreft:	Voorstel voor een BESLUIT VAN DE RAAD betreffende de richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten - Vaststelling

---

I. INLEIDING

Op 27 februari 2019 heeft de Commissie een voorstel ingediend voor een besluit van de Raad betreffende de richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten, met als rechtsgrond artikel 148, lid 2, VWEU. Voor 2019 heeft de Commissie voorgesteld de richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten van 2018 ongewijzigd te laten. In 2018 waren deze afgestemd op de beginselen van de Europese pijler van sociale rechten¹.

---

¹ De richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid werden in 2010 voor het eerst aangenomen samen met de globale richtsnoeren voor het economisch beleid in de vorm van een geïntegreerd pakket dat ten grondslag ligt aan de Europa 2020-strategie.

Het Comité voor de werkgelegenheid (EMCO) heeft zijn advies² over de werkgelegenheidsrichtsnoeren toegezonden aan de Raad, tezamen met de bijdrage van het Comité voor sociale bescherming (SPC) over de sociale aspecten van de richtsnoeren. Beide comités hebben bij hun werk terdege rekening gehouden met het advies van het Europees Parlement, dat werd aangenomen in de plenaire vergadering van 20 maart 2019.

De Europese Raad heeft tijdens zijn bijeenkomst van 21-22 maart 2019 de werkgelegenheids-situatie in de Unie besproken en daarover conclusies aangenomen.

Op basis van de werkzaamheden van de beide comités heeft de Groep sociale vraagstukken op 6 mei 2019 het voorstel besproken. Daarbij heeft de Groep Sociale vraagstukken ook rekening gehouden met het advies van het Europees Parlement om het Commissievoorstel zonder wijzigingen goed te keuren.

Het Comité van de Regio's heeft besloten geen advies over het voorstel uit te brengen³. Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn plenaire vergadering van 20 juni 2019 zijn advies vastgesteld.

De Raad beschikt nu over alle noodzakelijke adviezen om de werkgelegenheidsrichtsnoeren voor 2019 te bespreken.

De tekst van de werkgelegenheidsrichtsnoeren gaat hierbij ter informatie (bijlage I).

II. CONCLUSIES

Het Comité van permanente vertegenwoordigers wordt verzocht het gehele pakket adviezen te bespreken en, in voorkomend geval, de Raad Epsco aan te bevelen de door de juristentvertalers in document 10475/19 bijgewerkte werkgelegenheidsrichtsnoeren in zijn zitting van 8 juli 2019 aan te nemen.

---

² Brief van de voorzitter van het EMCO van 29 april 2019.

³ Brief van het Comité van de Regio's van 8 mei 2019.

Richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid in Besluit (EU) 2018/1215 en in Commissiedocument 7015/19**Richtsnoer 5: de vraag naar arbeid stimuleren**

De lidstaten moeten de schepping van hoogwaardige banen bevorderen, onder meer door de belemmeringen voor bedrijven bij het aanwerven van mensen te verminderen, verantwoord ondernemerschap en werkelijk zelfstandig ondernemerschap te bevorderen en, in het bijzonder, de oprichting en groei van kleine en micro-ondernemingen te ondersteunen. De lidstaten moeten de sociale economie en sociale innovatie actief bevorderen. De lidstaten moeten innovatieve vormen van werk aanmoedigen waarmee hoogwaardige arbeidskansen worden gecreëerd.

De belastingdruk moet minder op arbeid komen te liggen en meer op andere belastingbronnen die minder nadelig zijn voor werkgelegenheid en groei, rekening houdend met het herverdelingseffect van het belastingstelsel, terwijl tegelijkertijd de inkomsten voor een toereikende sociale bescherming en groeibevorderende uitgaven gewaarborgd worden.

De lidstaten moeten rekening houden met de autonomie van de sociale partners en tegelijkertijd de ontwikkeling van transparante en voorspelbare loonvormingsmechanismen aanmoedigen waarmee lonen kunnen worden aangepast aan ontwikkelingen van de productiviteit en wordt gezorgd voor billijke lonen die een behoorlijke levensstandaard waarborgen. Deze mechanismen moeten rekening houden met verschillen qua vaardigheden en economische prestaties tussen regio's, sectoren en ondernemingen. Aansluitend op de nationale handelwijzen moeten de lidstaten en de sociale partners toereikende minimumlonen vaststellen en daarbij rekening houden met de gevolgen ervan voor het concurrentievermogen, het scheppen van werkgelegenheid en de armoede onder werkenden.

Richtsnoer 6: het arbeidsaanbod verbeteren en de toegang tot de arbeidsmarkt, vaardigheden en competenties vergroten

Tegen de achtergrond van technologische, demografische en milieuveranderingen moeten de lidstaten de productiviteit en de inzetbaarheid, in samenwerking met de sociale partners, bevorderen door ervoor te zorgen dat personen gedurende hun hele beroepsleven voldoende relevante kennis, vaardigheden en competenties verwerven, waarbij wordt ingespeeld op de huidige en toekomstige behoeften op de arbeidsmarkt. De lidstaten moeten de noodzakelijke investeringen doen in zowel initiële als voortgezette vormen van onderwijs en opleiding (een leven lang leren). Zij moeten samenwerken met de sociale partners, aanbieders van onderwijs en opleiding, ondernemingen en andere belanghebbenden om structurele zwakke punten in de onderwijs- en opleidingsstelsels weg te werken en hoogwaardige en inclusieve vormen van onderwijs, opleiding en een leven lang leren aan te bieden. Zij moeten ervoor trachten te zorgen dat opleidingsrechten kunnen worden overgedragen wanneer iemand van baan verandert. Dit moet iedereen in staat stellen te anticiperen op en zich beter aan te passen aan de behoeften van de arbeidsmarkt en overgangen op de arbeidsmarkt met succes te maken zodat de economie in het algemeen beter bestand wordt tegen schokken.

De lidstaten moeten gelijke kansen voor iedereen in het onderwijs, daaronder begrepen onderwijs voor jonge kinderen, aanmoedigen. Zij moeten het algemene onderwijsniveau verhogen, in het bijzonder voor de minst gekwalificeerden en leerlingen uit kansarme milieus. Zij moeten zorgen voor hoogwaardige leerresultaten, basisvaardigheden versterken en tevens het aantal jongeren dat vroegtijdig de school verlaat terugdringen, en de deelname van volwassenen aan vervolgonderwijs of -opleiding verhogen. De lidstaten moeten werkplekleren in hun stelsels voor beroepsonderwijs en -opleiding intensiveren (onder meer aan de hand van hoogwaardige en effectieve leerlingplaatsen), de relevantie van tertiair onderwijs voor de arbeidsmarkt vergroten, de monitoring en prognose van vaardigheden verbeteren, vaardigheden zichtbaarder en beter vergelijkbaar maken en meer mogelijkheden bieden voor de erkenning en validering van vaardigheden en competenties die buiten formeel onderwijs en formele opleiding zijn verworven. Zij moeten het aanbod en het gebruik van flexibele vormen van vervolgonderwijs of -opleiding verbeteren en uitbreiden. De lidstaten moeten ook laaggeschoolde volwassenen ondersteunen om op lange termijn (beter) inzetbaar te blijven door hun toegang tot en gebruik van hoogwaardige leermogelijkheden te verbeteren. Dit kan door bijscholingstrajecten uit te stippelen, met onder andere een beoordeling van de vaardigheden, een op de arbeidsmarktkansen afgestemd aanbod van onderwijs en opleiding, en de validering en erkenning van verworven vaardigheden.

Werkloosheid en inactiviteit moeten worden aangepakt, onder meer door tijdig doeltreffende, gecoördineerde bijstand op maat te verlenen die gebaseerd is op ondersteuning bij het zoeken naar een baan, opleiding en omscholing. Er moeten brede strategieën worden ontwikkeld die een diepgaande individuele beoordeling na uiterlijk 18 maanden werkloosheid omvatten om de langdurige en de structurele werkloosheid aanzienlijk te verminderen en ook te voorkomen. De jeugdwerkloosheid en de kwestie van jongeren die geen onderwijs of opleiding volgen en geen baan hebben, moeten verder worden aangepakt met het voorkomen van voortijdig schoolverlaten en een structurele verbetering van de overgang van school naar werk, onder andere door middel van de volledige uitvoering van de jongerengarantie⁴.

De lidstaten moeten streven naar het wegnemen van belemmeringen en ontmoedigende factoren, en het bieden van stimulansen, in verband met de participatie op de arbeidsmarkt, met name voor degenen die het verst van de arbeidsmarkt af staan. De lidstaten moeten via onder meer gerichte financiële ondersteuningsmaatregelen en diensten ondersteuning bieden voor aangepaste werk-omgevingen, zodat personen met een handicap kunnen deelnemen aan de arbeidsmarkt en aan het maatschappelijk leven.

De lidstaten moeten werk maken van gelijkheid van vrouwen en mannen en een grotere participatie van vrouwen op de arbeidsmarkt, door onder meer te zorgen voor gelijke kansen en loopbaan-ontwikkeling en belemmeringen voor participatie weg te nemen. De loonverschillen tussen mannen en vrouwen moeten worden aangepakt door onder meer te zorgen voor gelijke beloning voor gelijk werk of werk van gelijke waarde. Het combineren van werk, gezin en privéleven moet voor zowel vrouwen als mannen worden bevorderd, in het bijzonder door toegang te bieden tot langdurige zorg en tot diensten op het gebied van onderwijs en opvang voor jonge kinderen die zowel hoogwaardig als betaalbaar zijn. De lidstaten moeten ervoor zorgen dat ouders en andere personen met zorgtaken toegang hebben tot gepast verlof om gezinsredenen en flexibele werkregelingen, zodat een goede combinatie van werk, gezin en privéleven mogelijk is, en zij moeten een evenwichtig gebruik van verlofrechten tussen vrouwen en mannen bevorderen.

---

⁴ PB C 120 van 26.4.2013, blz. 1.

Richtsnoer 7: de werking van de arbeidsmarkten en de doeltreffendheid van de sociale dialoog verbeteren

De lidstaten moeten samenwerken met de sociale partners om de beginselen van flexibiliteit en zekerheid uit te voeren, waarbij de rechten en verplichtingen moeten worden afgewogen, zodat zij van een dynamische en productieve beroepsbevolking, nieuwe arbeidspatronen en bedrijfsmodellen kunnen profiteren. Zij moeten segmentatie op de arbeidsmarkt voorkomen en terugdringen, zwartwerk bestrijden en de overgang naar arbeidsrelaties voor onbepaalde tijd bevorderen. Regels voor bescherming van de werkgelegenheid, arbeidswetgeving en instellingen moeten allemaal bijdragen tot zowel een gunstig wervingsklimaat als de nodige flexibiliteit voor werkgevers om snel in te spelen op economische veranderingen, maar tegelijk moeten een passende bescherming van en gezonde, veilige en aangepaste werkomgevingen voor werknemers worden behouden. Arbeidsrelaties die leiden tot onzekere arbeidsvoorwaarden moeten worden voorkomen, onder meer door misbruik van atypische arbeidsovereenkomsten te bestrijden. Bij onrechtmatig ontslag moet er toegang zijn tot effectieve en onpartijdige geschillenbeslechting en moet verhaalrecht bestaan, met inbegrip van gepaste compensatie.

Het beleid moet gericht zijn op verbetering en ondersteuning van participatie, aansluiting en overgangen op de arbeidsmarkt. De lidstaten moeten mensen die kunnen deelnemen aan de arbeidsmarkt, daadwerkelijk daartoe activeren en in staat stellen. De lidstaten moeten de doeltreffendheid van het actief arbeidsmarktbeleid versterken door de doelgerichtheid, de reikwijdte en de breedte ervan te vergroten en door het beter te koppelen aan inkomenssteun voor werklozen, terwijl zij werk zoeken, en op basis van hun rechten en plichten. De lidstaten moeten streven naar doeltreffender en efficiëntere openbare diensten voor arbeidsvoorziening die werkzoekenden ondersteunen met tijdige bijstand op maat, de vraag op de arbeidsmarkt ondersteunen en resultaatgericht beheer uitvoeren.

De lidstaten moeten voor werklozen voorzien in adequate uitkeringen van redelijke duur, in overeenstemming met hun bijdragen en de nationale bepalingen om in aanmerking te komen. Deze uitkeringen mogen een snelle terugkeer op de arbeidsmarkt niet ontmoedigen en moeten gepaard gaan met een actief arbeidsmarktbeleid.

Mobiliteit van lerenden en werknemers moet worden gestimuleerd zodat zij beter inzetbaar worden en het potentieel van de Europese arbeidsmarkt optimaal kan worden benut. Belemmeringen voor mobiliteit op het gebied van onderwijs en opleiding, bedrijfs- en individuele pensioenen en erkenning van kwalificaties moeten worden weggenomen. De lidstaten moeten maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat administratieve procedures werknemers uit andere lidstaten niet onnodig belemmeren om aan het werk te gaan. Ook moeten de lidstaten misbruik van de geldende regels voorkomen en een oplossing vinden voor potentiële "braindrain" uit bepaalde regio's.

Voortbouwend op de bestaande nationale praktijken en met het oog op een effectievere sociale dialoog en betere sociaal-economische resultaten, moeten de lidstaten de sociale partners tijdig en op een zinvolle manier betrekken bij het uitstippelen en uitvoeren van werkgelegenheidsgerelateerde, sociale en, in voorkomend geval, economische hervormingen en beleidslijnen, onder meer door een verbeterde capaciteit van de sociale partners te ondersteunen. De sociale partners moeten worden aangemoedigd te onderhandelen en collectieve overeenkomsten te sluiten op gebieden die voor hen van belang zijn, met volledige inachtneming van hun autonomie en het recht op collectieve actie.

Waar relevant moeten de lidstaten, voortbouwend op de bestaande nationale praktijken, rekening houden met de ervaring die de betrokken maatschappelijke organisaties hebben opgedaan met betrekking tot werkgelegenheid en sociale kwesties.

Richtsnoer 8: bevorderen van gelijke kansen voor iedereen, stimuleren van sociale inclusie en bestrijden van armoede

De lidstaten moeten inclusieve arbeidsmarkten bevorderen die voor iedereen openstaan, door doeltreffende maatregelen te nemen om alle vormen van discriminatie te bestrijden en gelijke kansen voor ondervertegenwoordigde groepen op de arbeidsmarkt te bevorderen. Zij moeten zorgen voor gelijke behandeling op het gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, onderwijs en toegang tot goederen en diensten, ongeacht geslacht, ras of etnische afkomst, godsdienst of overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid.

De lidstaten moeten de socialebeschermingsstelsels moderniseren om te voorzien in een doeltreffende, efficiënte, houdbare en toereikende sociale bescherming in alle levensfasen, om sociale inclusie en opwaartse sociale mobiliteit te stimuleren, arbeidsmarktparticipatie aantrekkelijker te maken en ongelijkheid aan te pakken, onder meer via de opzet van hun belasting- en uitkeringsstelsels. Het aanvullen van algemene benaderingswijzen met selectieve zal de doeltreffendheid van de socialebeschermingsstelsels verhogen. De modernisering van de socialebeschermingsstelsels moet leiden tot betere toegang, duurzaamheid, toereikendheid en hoogwaardigheid.

De lidstaten moeten preventieve en geïntegreerde strategieën ontwikkelen en uitvoeren via een combinatie van de drie componenten van actieve inclusie: voldoende inkomenssteun, inclusieve arbeidsmarkten en toegang tot hoogwaardige diensten die aan de individuele behoeften voldoen. In de socialebeschermingsstelsels moeten toereikende voorzieningen voor een minimuminkomen voor iedereen die over onvoldoende middelen beschikt, worden gewaarborgd en moet sociale inclusie worden gestimuleerd door mensen aan te moedigen actief deel te nemen aan de arbeidsmarkt en de samenleving.

De beschikbaarheid van betaalbare, toegankelijke en hoogwaardige diensten zoals onderwijs en opvang voor jonge kinderen, buitenschoolse opvang, onderwijs, opleiding, huisvesting, gezondheidszorg en langdurige zorg is essentieel om gelijke kansen te garanderen, ook voor vrouwen, kinderen en jongeren. Er moet specifiek aandacht gaan naar de strijd tegen armoede en sociale uitsluiting, en naar het terugdringen van armoede onder werkenden en kinderen. De lidstaten moeten ervoor zorgen dat iedereen toegang heeft tot essentiële diensten. De lidstaten moeten ervoor zorgen dat mensen in nood en kwetsbare personen toegang hebben tot passende sociale huisvesting of bijstand op het gebied van huisvesting. Voor dak- en thuisloosheid is een specifieke aanpak nodig. Er moet rekening worden gehouden met de specifieke behoeften van personen met een handicap.

De lidstaten moeten tijdige toegang tot betaalbare preventieve en curatieve gezondheidszorg en langdurige zorg van goede kwaliteit garanderen, en tegelijk de duurzaamheid ervan op lange termijn behouden.

Door de stijgende levensverwachting en demografische veranderingen moeten de lidstaten ervoor zorgen dat de pensioenstelsels voor werknemers en zelfstandigen adequaat en houdbaar blijven; de stelsels moeten zowel vrouwen als mannen gelijke kansen bieden om pensioenrechten op te bouwen, onder meer via aanvullende stelsels die een adequaat inkomen garanderen. Pensioenhervormingen moeten gepaard gaan met maatregelen om mensen langer aan het werk te houden, bijvoorbeeld door de effectieve pensioenleeftijd op te trekken, en moeten worden ingepast in strategieën voor actief ouder worden. De lidstaten moeten een constructieve dialoog opstarten met de betrokken belanghebbenden en de hervormingen in een gepast tempo uitvoeren.
